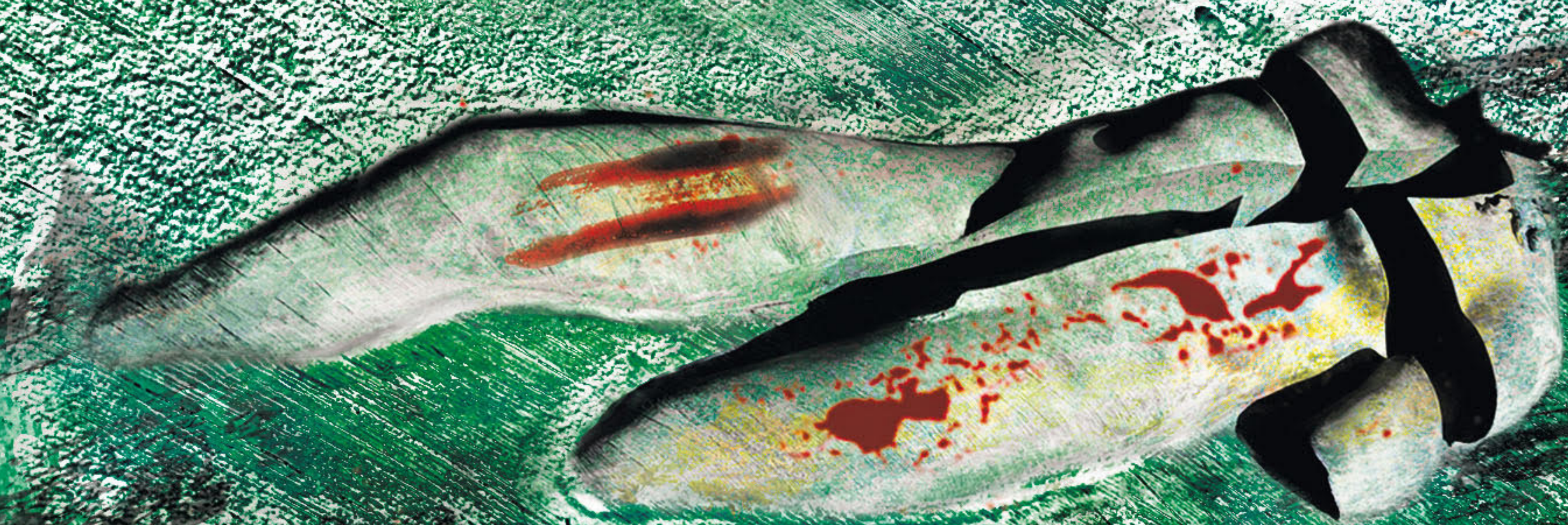


# Chris CARTER



# SOCH HÄR SMRTI

AKTUELL

Dielo je autorsky chránené. Všetky práva, najmä rozmnožovať a rozširovať, rovnako ako právo prekladu, sú vyhradené. Žiadna časť tohto diela sa nesmie bez písomného súhlasu majiteľa autorských práv reprodukovat', spracovávať, rozmnožovať alebo rozširovať vo forme fotokópií, mikrofilmov a ani inými metódami použitia elektronických systémov ukladania do pamäte.

Táto kniha je fikcia. Všetky postavy, mená, charaktery, miesta a udalosti sú dielom autorovej fantázie a akákoľvek podobnosť so skutočnými osobami, žijúcimi alebo mŕtvymi, s obchodnými záležitosťami, udalosťami alebo miestami je celkom náhodná.

### **Chris Carter: Sochár smrti**

Z anglického originálu The Death Sculptor, ktorý vydalo vydavateľstvo Simon&Schuster, London, United Kingdom.

Copyright © 2012 by Chris Carter

All rights reserved.

Všetky práva vyhradené.

Translation © Patrik Roľko 2021

Cover design © Dominic Forbes

Cover illustration © Jentas A/S

Redakčne upravila: PhDr. Adriana Oravcová

Sadzba a zalomenie: Aktuell

Tlač: FINIDR, s.r.o., Český Těšín, Česká republika

Vydal AKTUELL vydavateľstvo, s. r. o., Bratislava, Slovenská republika

Slovak edition © AKTUELL 2021

**ISBN 978-80-89873-28-9**

Chris  
CARTER

# SOCHÁR SMRTI

AKTUELL



*Venujem všetkým čitateľom,  
ktorí sa prihlásili do súťaže o postavu  
v tomto románe, zvlášť víťazke  
Alice Beaumontovej zo Sheffieldu.  
Dúfam, že si ho užijete.*



## Pod'akovanie

Mnohí považujú písanie románov za osamelú profesiu, no ja pri ňom nikdy nie som sám. Mám obrovské šťastie, že mám pri sebe niekoľko neuveriteľných ľudí, ktorým vďačím za ich pomoc, podporu a priateľstvo. Ďakujem Darleymu Andersonovi, najlepšiemu agentovi, akého si spisovateľ môže priať, Camille Wrayovej, ktorá mi aj tentoraz pomohla s úpravou hrubej verzie románu do jeho výslednej podoby, Maxine Hitchcockovej, úžasnej redaktorky z vydavateľstva Simon & Schuster, ktorá je skvelá vo všetkom, čo robí, a ktorej ďakujem za návrhy, rady a podporu od samého začiatku až do konca, Emme Lowthovej za jej rady a všímavé oči, ktorým nič neunikne, a Samathe Johnsonovej za jej oporu, ochotu načúvať mi a pomôcť vždy, keď som to potreboval. Ďakujem všetkým v Literárnej agentúre Darleyho Andersona za ich odovzdanosť a húževnatosť pri práci na vydaní každej mojej knihy. Ďakujem Ianovi Chapmanovi, Suzanne Baboneauovej, Florence Partridgeovej a Jamiemu Grovesovi z vydavateľstva Simon & Schuster UK – ste najlepší! Takisto ďakujem všetkým čitateľom a každému, kto od samého začiatku venuje priazeň mojim románom a podporuje ma v písaní.





# 1

„Preboha, zaspala som!“ vyhrkla Melinda Wallisová, keď sa unavenými očami pozrela na digitálny budík na nočnom stolíku, a zaraz vyskočila z postele. Išla spať neskoro, až o pol štvrtej ráno, lebo sa učila na skúšku z klinickej farmakológie, ktorá ju čakala o tri dni.

Nemotorne sa pohybovala po izbe, zatiaľ čo sa mozog pomaly preberal k životu a snažil sa zorientovať v poradí každodenných úkonov, ktoré je potrebné absolvovať. Vbehla do kúpeľne a letmo zazrela svoj odraz v zrkadle.

„Doriti! Doriti! Doriti!“

Schmatla kozmetickú tašku, vytiahla z nej mejkap a začala si ho chvatne nanášať na tvár.

Melinda mala dvadsaťtri rokov a na svoju výšku – slabých stošesťdesiat centimetrov – trochu nadváhu. Aspoň tak to písali v článku, ktorý si pred pár dňami prečítala v jednom lifestylevom časopise. Dlhé hnedé vlasy nosila vždy stiahnuté do chvosta, dokonca takto aj spávala, a nikdy nevyšla z domu bez toho, aby mala na tvári aspoň podkladovú vrstvu, aby zakryla jazvičky po akné na lícach. Namiesto čistenia zubov si vytlačila do úst trochu pasty, len aby sa narýchlo zbavila nočnej pachuti.

Vrátila sa do izby a zamierila k stoličke pri písacom stole, kde mala úhľadne nachystané oblečenie – bielu blúzku, pančuchy, bielu sukňu po kolená a biele topánky s plochou podrážkou.

Obliekla sa v rekordnom čase, vyrútila sa z malého domčeka pre hostí a ponáhľala sa k domu.

Melinda chodila do tretieho ročníka bakalárskeho štúdia odboru Ošetrovateľstvo na Kalifornskej univerzite v Los Angeles a každý víkend v rámci povinnej praxe pracovala ako domáca ošetrovatelka. Posledných štrnásť víkendov sa starala o Dereka Nicholsona v Cheviot Hills v západnom Los Angeles.

Len dva týždne pred jej nástupom diagnostikovali pánovi Nicholsonovi pokročilú rakovinu pľúc. Nádor bol už veľký ako slivková kôstka a rýchlo ho oberal o sily. Chôdza bola preňho príliš namáhavá, niekedy si pri nej musel pomáhať dýchacím prístrojom, a rozprával sotva počuteľným hlasom. Napriek úpenlivým prosbám svojich dcér odmietol chemoterapeutickú liečbu. Nechcel tráviť celé dni zatvorený v nemocničnej izbe, radšej prežije čas, ktorý mu zostáva, vo vlastnom dome.

Melinda odomkla dvere, vošla do priestranej vstupnej haly a náhlivo prebehla cez veľkú, ale striedmo zariadenú obývačku. Spálňa pána Nicholsona sa nachádzala hore na poschodí. V dome vládlo ako každé ráno strašidelné ticho.

Derek Nicholson žil sám. Manželka mu zomrela pred dvoma rokmi. Dcéry ho síce navštevovali každý deň, ale obidve mali svoj vlastný život.

„Prepáčte, že idem neskoro,“ volala Melinda ešte na prízemí. Pozrela znovu na hodinky. Meškala presne štyridsaťtri minút. „Doriti!“ ticho zanáďavala. „Derek, už ste hore?“ zavolala smerom k spálni, príbehla k schodom a brala ich rovno po dvoch.

Derek Nicholson ju hneď prvý víkend, čo prišla do jeho domu, požiadal, aby ho oslovovala krstným menom. Formálne znejúci „pán Nicholson“ sa mu nepáčil.

Keď sa Melinda blížila k dverám do jeho spálne, zachytila silný, nepríjemný zápach šíriaci sa z miestnosti.

*No dofrasa*, pomyslela si. Jeho prvú návštevu toalety očividne prešvihla.

„Tak fajn, najprv vás umyjeme,“ povedala a otvorila dvere. „A potom vám pripravím raňaj...“

Náhle zmeravela ako socha, oči vytreštené od hrôzy, ústa dokorán. Pľúca sa jej vyprázdnila, akoby ju znenazdajky vystrelili

do vesmíru. Cítila, ako sa jej obsah žalúdka hrnie do úst, vzápätí ho vyvracala rovno vo dverách.

„Kristepane!“ Melinda hýbala rozochvenými perami, ale nevychádzal z nich žiadny zvuk. Nohy sa jej podlamovali, svet vôkol nej sa začal krútiť, musela sa pridržať oboma rukami dverí, aby nepadla. A vtedy svojimi vydesenými zelenými očami letmo za-blúdila k náprotivnej stene. Chvíľu trvalo, než pochopila, na čo sa díva, ale keď jej to došlo, strach a panika jej zachvátili srdce ako neočakávaná silná búrka.

## 2

Leto v Meste anjelov sa ešte len začalo a vonku už padali tridsiatky. Detektív Robert Hunter z losangeleského oddelenia lúpeží a vražd dobehol k svojmu bytovému domu v Huntington Parku juhovýchodne od centra a zastavil stopky na hodinkách. Desať kilometrov za tridsaťosem minút. To nie je zlé, pomyslel si, ale potil sa ako morka v rúre na Deň vďakyvzdania a svaly na nohách ho pálili ako čert. Asi by si ich mal trochu ponahať. Popravde, vedel, že by sa mal ponahať pred každým cvičením aj po ňom, a zvlášť po dlhom behu, ale nikdy to nerobil.

Vybehol po schodoch na druhé podlažie. Nemal rád výťahy a navyše tomu v jeho dome sa nehovorilo „smrtonosná pasca“ len tak pre nič za nič.

Otvoril dvere do svojho dvojizbového bytu a vošiel dnu. Byt bol malý, zato čistý a útulný, aj keď bol zariadený nábytkom, ktorý by väčšina zrejme označila za dary Armády spásy, a nikto by im to ani nezazlieval – čierna koženková pohovka, stoličky, čo k sebe vôbec nepasovali, malý jedálenský stôl s doškriabanou doskou, ktorý zároveň slúžil aj ako pracovná plocha, a stará knižnica, čo pôsobila dojmom, že sa každú chvíľu rozsype pod ťarchou preplnených políc.

Hunter si vyzliekol tričko a utrel si ním spotené čelo, krk a svalnatý hrudník. Dýchal už zase plynule. V kuchyni vybral z chladničky džbán s ľadovým čajom a nalial si veľký pohár. Tešil

sa, že strávi pokojný deň ďaleko od policajného ústredia a svojho oddelenia. Nemával často voľno. Možno zájde na pláž do Venice a zahrá si volejbal. Nehral ho už roky. Alebo by mohol ešte stihnúť zápas Lakers. Bol si istý, že dnes večer hrajú. Najprv však potrebuje sprchu a krátky výlet do práčovne.

Dopil ľadový čaj, vošiel do kúpeľne a pozrel sa na seba do zrkadla. Očividne sa bude musieť aj oholiť. Načiahol sa po géle a holiacom strojčeku, keď vtom mu v spálni zazvonil mobil.

Vzal ho z nočného stolíka a pozrel na displej – Carlos Garcia, jeho parťák. Až vtedy si všimol malú červenú šípku na hornom okraji displeja upozorňujúcu na zmeškané hovory – svietilo ich tam desať.

„No skvelé,“ šepol a prijal hovor. Bolo mu hneď jasné, čo znamená tých desať zmeškaných hovorov a telefonát od parťáka takto skoro ráno, keď majú obaja voľno.

„Ahoj, Carlos,“ prihovoriť sa mu. „Čo sa deje?“

„Kriste! Kde sa flákaš? Snažím sa ti dovolať už dobrú polhodinu.“

*Skúšal to každé tri minúty*, prebehlo Hunterovi hlavou. To nevyzerá dobre.

„Bol som si zabehať,“ odvetil pokojne. „Vrátil som sa pred chvíľou. Nepozrel som sa na mobil, až kým mi teraz nezazvonil. Tak čo máme?“

„Masaker ako sviňa. Radšej rýchlo príď, Robert. Niečo také som ešte nevidel.“ Garcia sa na okamih váhavo odmlčal. „Myslím, že niečo také nevidel ešte nikto.“

# 3

Ešte aj v nedeľu ráno trvalo Hunterovi skoro hodinu, kým sa z Huntington Parku dostal do štvrti Cheviot Hills vzdialenej od neho sotva dvadsaťpäť kilometrov.

Garcia mu toho po telefóne veľa nepovedal, no neskrývaný šok a mierny nepokoj v jeho hlase preňho rozhodne neboli typické.

Hunter a Garcia patrili k malému špecializovanému tímu v rámci oddelenia lúpeží a vražd. Vytvorili ho pre vyšetovanie prípadov sériových a závažných vražd, ktoré si vyžadovali veľa času a vysokú odbornosť. Vďaka svojim skvelým znalostiam kriminologickej psychológie sa Hunter napokon dostal do ešte užšieho vyšetrovateľského tímu. Každá vražda, pri ktorej sa páchatel dopustil extrémneho násillia, brutality či sadizmu, dostala na oddelení nálepku UM – ultramord. Robert Hunter a Carlos Garcia tvorili vyšetrovací tím, ktorý sa zameral práve na ultramordy, takže ich len máločo dokázalo vyvieš z miery. Videli už veci, aké si väčšina ľudí na tomto svete nedokáže ani predstaviť.

Hunter zaparkoval vedľa čiernobielych hliadkových vozidiel, ktoré stáli pred dvojpodlažným domom v západnom Los Angeles. Ani ho neprekvapilo, že novinári sú už na mieste, tlačili sa na jednom konci nevelkej ulice. Pravidelne prichádzali na miesto činu skôr než detektívi.

Vystúpil zo svojho starého Buicka LeSabre a okamžite ho zasiahla vlna horúceho vzduchu. Rozopol si bundu, pricvakol

odznak na opasok a zvoľna sa rozhladol. Hoci dom stál na súkromnej ulici v tichej rezidenčnej štvrti, za perimetrom vytýčeným policajnou páskou už postával početný dav zvedavcov, ktorý sa rýchlo rozrastal.

Hunter sa otočil čelom k domu. Bola to celkom pekná dvojpodlažná budova z červených tehál s modrými oknami a valbovou strechou. Pred ňou sa rozprestierala veľká, dokonale udržiavaná záhrada. Napravo od domu stála garáž pre dve autá, na príjazdovej ceste však neparkovali žiadne vozidlá okrem policajných. Pár metrov od nich stála dodávka forenzných technikov. Hunter si hneď všimol Garcíu, ktorý práve vyšiel z domu. Mal na sebe klasickú bielu tyvekovú kombinézu s kapucňou. Svojimi sto osemdesiatimi piatimi centimetrami prevyšoval Huntera o päť centimetrov.

Garcia zastal pri kamenných schodoch vedúcich z verandy a stiahol si kapucňu. Dlhšie tmavé vlasy mal stiahnuté do uhladeného chvosta. Aj on si všimol svojho parťáka.

Hunter ignoroval húf novinárov, ktorí okamžite ožili, len čo ho zbadali, ukázal odznak strážnikovi stojacemu na hranici perimetra a podliezol žltú policajnú pásku.

V meste, ako je Los Angeles, platí, že čím viac krutosti a násillia sprevádza spáchaný zločin, tým viac sú novinári vzrušení a ich články kvetnatejšie. Väčšina z nich Huntera poznala, vedeli veľmi dobre, aké prípady vyšetruje. Kanonáda otázok, ktorá sa naňho spustila, nemala konca.

„Zlé správy sa šíria rýchlo,“ poznamenal Garcia, keď k nemu Hunter došiel, a kývol hlavou na dav. „A potenciálne trháky ešte rýchlejšie.“ Podal parťákovi tyvekovú kombinézu zabalenú vo vákuovom obale.

„Čo tým myslíš?“ Hunter roztrhol obal a začal si na seba navliekať kombinézu.

„Obeťou je právnik,“ vysvetlil Garcia. „Istý Derek Nicholson, štátny zástupca úradu okresného prokurátora štátu Kalifornia.“

„Skvelé.“

„Ale svoju funkciu už nevykonával.“

Hunter si zazipsoval kombinézu.

„Diagnostikovali mu rakovinu pľúc v pokročilom štádiu,“ pokračoval Garcia.

Hunter mu venoval zvedavý pohľad.

„Bol už jednou nohou v hrobe. Odkázaný na kyslíkovú masku, ledva sa dokázal hýbať... Lekári mu dávali nanajvýš pol roka. Pred štyrmi mesiacmi.“

„Koľko mal rokov?“

„Päťdesiat. To, že umiera, nebolo nijakým tajomstvom. Nechápe, prečo ho ešte musel niekto takto doraziť.“

Hunter sa zarazil. „A určite ho zavraždili?“

„Tak o tom niet žiadnych pochybností.“

Garcia zaviedol Huntera do domu. Hneď vo vstupnej hale si všimol panel bezpečnostného alarmu, ktorý visel na stene vedľa vchodových dverí. Spýtavo pozrel na parťáka.

„Alarm bol vypnutý,“ objasnil mu Garcia. „Očividne ho aktivovali len málokedy.“

Hunter sa zaškľabil.

„Ja viem,“ prikývol cháavo Garcia. „Načo im tu potom je, že?“

Kráčali ďalej.

V obývačke dvaja technici z forenzného sústredene snímali odtlačky prstov zo schodiska na druhom konci miestnosti.

„Kto našiel telo?“ spýtal sa Hunter.

„Súkromná ošetrovatelka obete,“ odvetil Garcia a ukázal na otvorené dvere na východnej stene. Viedli do pracovne. V nej, na starožitnej koženej pohovke, sedela mladá žena celá v bielom. Vlasy mala zopnuté vzadu nad krkom, oči malinovo červené a opuchnuté od plaču. Na kolenách mala položenú šálku s kávou, ktorú zvierala oboma dlaňami. Dívala sa neprítomne kamsi pred seba. Hunter si všimol, že sa horná časť jej tela takmer nebadane kolíše dopredu a dozadu. Bola očividne v šoku. Dohliadal na ňu uniformovaný strážnik.

„Skúsil sa s ňou už niekto porozprávať?“

„Skúsil,“ prikývol Garcia. „Ja, ale podarilo sa mi z nej dostať len pár základných informácií. Totálne ju to odrovnalo. Ani sa jej nečudujem. Možno by si ju neskôr mohol skúsiť trochu viac rozhovoriť ty. Si lepší psychológ než ja.“



„Čo tu robila v nedeľu?“ zaujímal sa Hunter.

„Starala sa o pána Nicholsona práve len cez víkendy,“ objasnil mu Garcia. „Volá sa Melinda Wallisová. Študuje na Kalifornskej univerzite ošetrovateľstvo. Tento rok končí bakalára. Chodila sem v rámci povinnej praxe. Získala prácu ošetrovateľky u pána Nicholsona týždeň po tom, čo mu lekári diagnostikovali rakovinu.“

„A kto sa oňho staral ostatné dni?“

„Iná ošetrovateľka.“ Garcia si rozopol kombinézu a vytiahol z náprsného vrecka zápisník. „Amy Dawsonová,“ prečítal jej meno. „Amy je na rozdiel od Melindy profesionálna ošetrovateľka. Starala sa o pána Nicholsona od pondelka do piatka. Každý deň ho pravidelne navštevovali aj jeho dve dcéry.“

Hunter zdvihol spýtavo obočie.

„Ešte o tom nevedia.“

„Takže obeť tu žila sama?“

„Presne tak. Manželka, s ktorou bol ženatý dvadsaťšesť rokov, mu pred dvoma rokmi zahynula pri autonehode.“ Garcia si zasunul zápisník späť do vrecka. „Telo leží hore.“ Zamieril k schodisku.

Cestou po schodoch Hunter dával pozor, aby nenarušil prácu technikov. Odpočívadlo na hornom podlaží pripomínalo čakáreň v ordinácii – dve stoličky, dve kožené kreslá, malá knižnica, stojan na časopisy a nízka skrinka posiatá fotografiami v štýlových rámkoch. Tlmene osvetlená chodba viedla k štyrom izbám a dvom kúpeľňam. Garcia ňou doviedol Huntera až k posledným dverám na pravej strane.

„Viem, že si videl už všelijaké ohavnosti, Robert. Boh mi je svedkom, že ja takisto.“ Položil ruku chránenú latexovou rukavicou na kľučku. „Ale toto... ani v tých najdesivejších snoch,“ dodal a otvoril dvere.

# 4

Hunter stál pri otvorených dverách do veľkej spálne. Očami vnímal scénu, ktorá sa mu v tej chvíli naskytla, ale jeho rozum so svojim logickým uvažovaním sa v nej načisto strácal.

Pri severnej stene, priamo uprostred, stála veľká manželská posteľ s polohovateľnými lôžkami. Napravo od nej bolo vidieť malú kyslíkovú bombu a masku položenú na drevenom nočnom stolíku. Priestor pred čelom postele zaberá invalidný vozík. Vybavenie miestnosti dopĺňali starožitná komoda, mahagónový písací stôl a veľká policová stena umiestená naproti posteli. Priamo v jej strede visel televízor s plochou obrazovkou.

Hunter vydýchol, ale nepovedal ani slovo, ani nežmurkol, len ďalej stál na prahu dverí ako soľný stĺp.

„Čím začneme?“ prihovoril sa mu pošepky Garcia.

Krv bola úplne všade - na posteli, na zemi, na koberci, na stenách, na strope, na závesoch aj na väčšine nábytku. Telo pána Nicholsona ležalo na posteli. Či skôr to, čo z neho zostalo. Všetky končatiny boli oddelené od trupu. Jedna ruka rozsekaná v kĺboch na menšie kusy. Z oboch nôh boli navyše odstránené chodidlá.

Každého, kto vkročil do miestnosti, však najviac zarazila tá socha.

Odrezané a rozsekané časti tela obete boli pospájané a naranžované do akéhosi skrvaveného, pokriveného, nezrozu-

teľného tvaru a umiestnené na konferenčnom stolíku pri okne.

„To snáď nie...“ zašepal Hunter.

„Ani sa vás nebudem pýtať, Robert, či ste už niečo takéto videli, pretože odpoveď je mi jasná,“ ozvala sa doktorka Carolyn Hoveová z druhého konca miestnosti. „Takéto niečo jakživ nevidel nikto z nás.“

Doktorka Hoveová bola hlavná súdna lekárka úradu koronera losangeleského okresu. Mala vysokú štíhlu postavu a hlboké prenikavé zelené oči. Dlhé gaštanovohnedé vlasy mala zastrčené pod kapucňou bieleho pracovného overalu, plné pery a jemne tvarovaný nos schovávala pod rúškom.

Hunter pozrel na doktorku Hoveovú, potom obrátil pozornosť späť na veľké kaluže krvi, ktorými bola pokrytá dlážka. Váhal. Nebolo možné vkročiť do miestnosti bez toho, aby do nich nešliapol.

„To je v poriadku,“ ubezpečila ho doktorka Hoveová a naznačila obom detektívom, že môžu bez obáv vstúpiť. „Podlahu už máme nafotenú.“

Hunter sa však aj napriek tomu snažil kráčať čo najohľaduplnejšie. Podišiel k posteli a k tomu, čo zostalo z tela pána Nicholsona. Tvár mal pokrytú zaschnutou krvou, oči vytreštené, ústa rozďavené dokorán, akoby sa v nich zasekol jeho posledný výkrik hrôzy. Prestieradlá, vankúše aj matrac boli na niekoľkých miestach rozpárané a rozdriapané.

„Zabili ho v jeho vlastnej posteli,“ povedala doktorka Hoveová.

Hunter sa ďalej sústredil na telo.

„Podľa všetkých tých striekancov a množstva krvi usudzujem,“ pokračovala súdna lekárka, „že vrah si masaker vychutnal, nechal obeť dlho trpieť ukrutnou bolesťou, než jej napokon dovolil umrieť.“

„Rozrezal ho zaživa?“

Doktorka Hoveová prikývla. „A začal malými kúskami, ktoré bezprostredne neohrozovali životné funkcie.“

Hunter sa zamračil.

„Vrah mu odstránil všetky prsty na nohách a takisto jazyk.“ Pozrela na tú ohavnú skulptúru vytvorenú z častí ľudskeho tela.

„Podľa mňa to urobil predtým, ako ho rozštvrtil,“ povedala.

„Bol v dome sám?“

„Áno,“ odpovedal Garcia. „Melinda, tá študentka ošetrovateľstva, ktorú si videl dolu, tu trávi celé víkendy, ale spí v byte pre hostí nad garážou. Od nej vieme, že dcéry pána Nicholsona ho navštevovali každý deň a vždy pri ňom zostali niekoľko hodín. Včera večer odišli okolo deviatej. Melinda uložila pána Nicholsona spať, dokončila svoje každodenné povinnosti a okolo jedenásťtej opustila dom. Vrátila so do bytu pre hostí nad garážou, kde sa až do pol štvrtorej ráno učila na skúšku.“

Hunter sa ani nedivil, že ošetrovateľka nič nepočula. Garáž bola na druhej strane, asi dvadsať metrov od domu. Miestnosť, v ktorej stáli, sa nachádzala na opačnej strane, v tej najvzdialenejšej časti domu, a mala okná do zadnej záhrady. Nepočula by nič, ani keby sa tu konala divoká párty.

„Žiadne núdzové tlačidlo?“ spýtal sa.

Garcia ukázal na jedno z vreciek s dôkazmi, ktoré ležali v kúte. Bol v ňom kúsok elektrického kábla s tlačidlom na konci. „Kábel bol prestrihnutý.“

Hunter si skúmavo prezeral krvavé striekance na posteli, nábytku a na stene. „Našla sa vražedná zbraň?“

„Zatiaľ nie,“ odvetil Garcia.

„Tvar striekancov a zubaté okraje rán naznačujú, že vrah použil nejaký elektrický nástroj na rezanie,“ poznamenala doktorka Hoveová.

„Niečo ako motorovú pílu?“ nadhodil Garcia.

„Niečo také.“

Hunter pokrútil hlavou. „Nie, motorová píla by bola príliš hlučná. A jej použitie príliš riskantné. Vrah rozhodne nemienil na seba upozorňovať, a už vôbec nie skôr, než by dokončil to, čo si zaumienil. Motorová píla sa navyše ťažšie ovláda, najmä keď človeku ide o presnosť.“ Ešte chvíľu si skúmavo prezeral telo a posteľ, potom sa presunul k stolíku a tej morbidnej soche.

Obe odrezané ruky pána Nicholsona boli nemotorne skrútené a v zápästiach zalomené, tvorili zreteľné, ale nezmyselné tvary. Chodidlá boli akýmsi zvláštnym spôsobom spojené s rukami a dlaniami. Všetko držalo pokope pomocou tenkého, ale pevného